

Αν μας πιάσει καμμιά μέρα το ελληνικό μας...

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός (Δάσκαλος - Κιλκίς)

«Την τύχη του κάθε λαός
την κάνει μοναχός του
και όσα του φταίει η κούτρα του
δεν του τα κάνει ο εχθρός του»

Στα «Σημειώματα» που μας κληροδότησε ο Διονύσιος Σολωμός για την «Γυναίκα της Ζάκυθος» περιέχεται και μια έξοχη και παραστατική αποστροφή του για την εικόνα και την πορεία του έθνους.

Γράφει: «Πώς πάει το έθνος... πώς πάνε οι δουλειές; Είδες να μαδούν κότα και ο αέρας να συνεπαίρνει τα πούπουλα; Έτσι πάει το έθνος». (Άπαντα, τομ.2, σελ. 40, εκδ. «ΜΕΡΜΗΓΚΑΣ»).

Όσοι γεννηθήκαμε στα ευλογημένα χωριά μας-ο γράφων στα Πιέρια-και μεγαλώσαμε κοντά στα «ήμερα και τα άγρια του βουνού και του λόγγου» η σολωμική παρομοίωση μας παραπέμπει σε οικεία-κυριολεκτικώς-εικόνα. Έπιανε η μάνα μας την κότα, της έκοβε το κεφάλι μπροστά μας – τότε

δεν είχε εφευρεθεί ακόμη το νεοταξικό φρούτο της φιλοζωίας, που αντικατέστησε την φιλανθρωπία-την μαδούσε, την ξεπουπούλιαζε και την καψάλιζε για να καούν τα εναπομείναντα πούπουλα και φτερά.

Αν τύχαινε να φυσά αέρας την ημέρα της...ορνιθοσφαγής-στο χωριό μου ακόμη «αρνίθια-ορνίθια» λένε τις κότες – τότε τα πούπουλα σκορπούσαν στους πέντε ανέμους.

Να σημειώσω κάτι παρενθετικά. Πριν ενσκήψει το ψηλαφητό σκοτάδι που λέγεται «δεκαετία του '80», υπήρχε ακόμη το ήθος το ρωμαίικο. Το έμβοθρον ήθος, το κλίμα σκυβαλοκρατίας και σαλταδορισμού, ξεβράστηκε με την «αλλαγή», το κράτος του ΠΑΣΟΚ. Και σήμερα τα έγκονα της μαύρης δεκαετίας κυβερνούν, σε μια πιο σταλινική εκδοχή, πάντα με καρυκεύματα δημοκρατικότητας και δήθεν προόδου, κρούστες που κρύβουν ανθρώπους λυσσασμένους για εξουσία, χρήμα και...εκδίκηση.

Για τα αξιώματα και τα όσα αυτά προσπορίζουν, η κλίμακα της αναρρίχησης είναι γνωστή: οικογένεια αριστερή, στο γυμνάσιο και στο λύκειο πρόεδρος δεκαπενταμελούς, οργάνωση καταλήψεων με τις ευλογίες ομοϊδεατών τοπικών παραγόντων, κατόπιν εισαγωγή στο πανεπιστήμιο και σε μια φοιτητική παράταξη όπου αναπτύσσεις έντονη δράση για να σε προσέξουν οι «παλιές караβάνες», οι ζαρόγριες που ξεκίνησαν από το ΚΚΕ και κατέληξαν ξεσκονίστρες της πλουτοκρατίας, γνωριμίες και προώθηση-κόπος, μελέτη πτυχίο αυτά είναι για μικροαστούς...φασίστες-κατόπιν ένταξη σε μια κομματική συλλογικότητα και...πεδίο δόξης λαμπρόν: Καθηγητής πανεπιστημίου μεγαλοσυνδικαλιστής, βουλευτής, υπουργός, διοικητής οργανισμού του «ευρύτερου» και βέβαια πρωθυπουργός.

Θα αντιτείνει κάποιος. Και οι...αξιωματικοί της αντιπολίτευσης το ίδιο δεν είναι; Ναι, αλλά ακολούθησαν άλλη οδό..ανόδου. Αυτοί αφού σπούδασαν στα Χάρβαρντ και τα λοιπά πανάκριβα πανεπιστήμια, γύρισαν και κληρονόμησαν τα πρόβατα και τα ερίφια που ψήφιζαν τον μπαμπά ή τον θείο τους.

Τέλος πάντων. Ας επανέλθουμε στα πούπουλα και στο κατακαημένο...πόπολο, το πάντα ευκολόπιστο και πάντοτε προδομένο. Θέλω όμως να παραθέσω ένα επεισόδιο που διάβασα σε καλό βιβλίο για να κατανοήσουμε τι λαός ήμασταν, πριν γίνουμε κότες μαδημένες.

«...Ένας ευσεβής γέροντας των ογδόντα χρόνων μου διηγείτο: Όταν ήταν μικρό παιδί αρρώστησε βαριά. Ήταν ετοιμοθάνατος. Οι γονείς του έφεραν το γιατρό στο χωριό. Ο γιατρός εξέτασε τον άρρωστο έδωσε τη συνταγή, η οποία απαιτούσε κρεωφαγία. Και ήταν Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Η οικογένεια πάμπτωχη. Αναγκάζονται και σφάζουν ένα κατσικάκι. Τελικά το άρρωστο παιδί έγινε καλά. Περίσσεψε όμως πολύ κρέας. Επειδή ήταν Μ.Τεσσαρακοστή το πέταξαν στο ποτάμι! Ποιοι; Αυτοί που δεν είχαν τι να φάνε: Που τρώγαν κρέας Χριστούγεννα και Πάσχα! Έκαναν ή δεν έκαναν θυσία;». (αρχ. Β. Μπακογιάννη, «Τουρκοκρατία»). Διάλεγαν τα λυπηρά του βίου και κέρδιζαν την ειρήνη στο άγιο βήμα της ψυχής τους. Όταν μας βάφτισαν Ευρωπαίους-μας ξεβάφτισαν και μας ξεμύρισαν δηλαδή-και επιλέξαμε τα τρυφηλά του βίου, άρχισαν οι τρικυμίες, η άχαρη ζωή.

Και όλα τα γύρω θεριά μυρίστηκαν το ψοφοδεές ημών. Τα πούπουλα από την μαδημένη όρνιθα πέρασαν τα σύνορα. Και τώρα τι γίνεται; Τα τουρκομεμέτια θα ορμήξουν, αυτό φαίνεται, το λένε συνεχώς, η θανάσιμη απειλή δεν κρύβεται πια.

Οι Αλβανοί, οι Τουρκαλβανοί, ύαινες μια ζωή, ξιφουλκούν και ονειροφαντάζονται Τσαμουρίες. Οι Σκοπιανοί απατεώνες χαχανίζουν χαιρέκακα και προσκυνούν σκληροκοιτών τον Ερντογάν. Είναι βέβαιο-αν δεν «γυρίσει ο ήλιος»- ότι και οι Βούλγαροι θα ξεδιπλώσουν τους χάρτες του Αγίου Στεφάνου.

Δηλαδή: Όλοι οι γείτονες χαράσσουν χάρτες με Μεγάλη Αλβανία, Μεγάλη «Μακεδονία», Μεγάλη Βουλγαρία και Μεγάλη Τουρκία. Και εμείς; μικρά και έντιμος Ελλάς. Τι φταίει; Το να γράψεις για το κομματικό χτικιό είναι παραβίαση ανοιχτών θυρών. «Τρώγονται σαν τα σκυλιά ποια φατρία θα

περισκύση», ως θα έλεγε ο Μακρυγιάννης. Είναι τα σάβανα της πατρίδας. Αν δεν εξαφανιστούν δεν πρόκειται ποτέ να αναστηθεί το Γένος.

Να τονίσω κάτι. Τρεις φορές μέσα σε 200 περίπου χρόνια αγωνιστήκαμε εμείς οι Έλληνες για τα εθνικά μας δίκαια ολομόναχοι χωρίς ξένη βοήθεια και μάλιστα κυκλωμένοι από εχθρούς. Ολομόναχοι αλλά ενωμένοι. Είναι οι τρεις σημαντικότεροι και πιο ένδοξοι σταθμοί της ιστορίας του νεότερου Ελληνισμού. Το 1821, το 1912-13 και το 1940-41. Η Εθνεγερσία του '21 έγινε με όλες τις Δυνάμεις και τις «Ιερές» Συμμαχίες στο πλευρό της οθωμανικής αυτοκρατορίας.

(Γράφει ο Ελύτης κάπου υπέροχα «Για την δουλεία τη σουλτανική υπήρχανε Κολοκοτρωναίοι ικανοί να την αποβάλουν με σκέτο σαπουνόνερο». Τώρα με ποιους; Με το Κοτζιά που δείχνει σχεδόν να απολαμβάνει το ξεπούλημα; Ή με τον αγραβάτωτο ντόκτορα του πανεπιστημίου της Σμύρνης; Με ποιους;) Οι Βαλκανικοί Πόλεμοι (1912-13) που διπλασίασαν την ελληνική επικράτεια μόνο με την ομοψυχία του λαού-«Έλληνας ομοφρονέοντας...χαλεπούς είναι περιγίγνεσθαι» οι Έλληνες ενωμένοι είναι ανίκητοι, έγραφε ο Ηρόδοτος στην Ιστορία του (ΙΧ, 2). Και βέβαια το Έπος του 40-41, το μεγαλούργημα του λαού μας εναντίον των τότε ξένων εισβολέων.

Θα σκεφτεί κάποιος το τι επακολούθησε. Ο Μακρυγιάννης μας κανοναρχεί και μας προειδοποιεί με επτά λέξεις: «Ότι μας έφαγαν οι ξένοι ως γλάροι». Η Ευρώπη, οι ΗΠΑ και οι λοιποί εταίροι ως γνωστόν συναγάγουν συμπεράσματα για την πολιτική τους, όχι με κριτήριο την «ετοιμότητα υποκλίσεων και χειροφιλημάτων», αλλά με κριτήριο την αποφασιστικότητα λαών και κυβερνήσεων να υπερασπίσουν πάση θυσία τα εθνικά τους συμφέροντα.

Κότες μαδημένες, με γλοιώδη κακαρίσματα περί ευρωπαϊκής αλληλεγγύης το μόνο που αποκομίζουν είναι περιφρόνηση και ειρωνεία.

Την ίδια γλώσσα καταλαβαίνουν και οι τουρκομεμέτηδες. Σε συνέντευξη του το 1989 ο Μ. Χατζηδάκης οξυδερκής και ευφυής έλεγε:

«Σε τελευταία ανάλυση οι μόνες στιγμές που σκεφτήκαμε σοβαρά ως έθνος ήταν στις καταστροφές. Ας περάσουμε μια καταστροφή μπας και σωθούμε». Ας το φιλοσοφήσει ο καθείς όπως θέλει. Να γίνουμε σαν το Ισραήλ λένε κάποιοι.

Απαντώ μέσω του Μυριβήλη. (περ. «ΓΝΩΣΕΙΣ» 1959 τ. 14). «Κάποτε μια μέρα συζητούσαν δύο απλοί άνθρωποι-δύο ψαράδες ήταν-για την πίεση που ασκούν οι μεγάλες δυνάμεις πάνω στην πολιτική ζωή του τόπου για τα συμφέροντα τους, ο ένας ξεστόμισε μια φράση που με ξάφνιασε. Είπε οργισμένος: -Αν μας πιάσει καμιά μέρα το ελληνικό μας;».

Θα μας πιάσει το ελληνικό μας- κατά τι ανώτερο του...ισραηλινού- ή θα συμβεί αυτό που έγραψε ο Οδυσσεάς Ανδρούτσος στον Κολοκοτρώνη, όταν στην αρχή της Εθνικής Επανάστασης ερίζουν οι καπεταναίοι για τα πρωτεία και η δολερή διχόνοια χαμογελούσε «καθενός» με το σκήπτρο της. «Σας στέλνω τον Δράμαλη με 30.000 ασκέρι για να μονοιάσετε»...

01.03.2018

Πηγή: www.antibaro.gr/